

nova planta que s'instal·lin prop del bé; prohibició de col·locació de qualsevol element que pugui interrompre la visió directa del bé o alguna de les escenes visuals significatives; eliminació cablejat; existència i valoració de perspectives estètiques consolidades històricament o col·lectivament). Actualment, pel costat que forma un continu construït amb el poble, i degut sobretot a la configuració topogràfica, és difícil tenir visuals a distàncies mitges sobre l'edifici, només es tenen visuals des dels carrers envoltants. Per la única banda que s'obtenen visuals a mitja distància és des del costat nord i est de l'edifici, és a dir, des de la banda que forma el tall. Aquests visuals a més, se consideren bàsiques ja que són precisament les que permeten la percepció de la situació del conjunt a sobre d'un tall, del Serral.

Seguint tots aquests criteris s'ha delimitat l'entorn de protecció que es pot apreciar a la delimitació gràfica adjunta.

S'inclou dins l'entorn de protecció tota la illeta conformada pels carrers de les Monges, del canonge Garau, de Cabrit Bassa, de Ramón y Cajal i de sant Joan Baptista de la Salle, aquests inclosos.

Aquesta seria la delimitació pel costat del poble, pel costat del construït, i on el terreny discorre en suau pendent. Per la banda est i nord, en canvi, és la banda on se produeix el desnivell topogràfic, on està encara escassament construït i on s'obren les visuals, per això, pel costat est la delimitació arriba fins al carrer d'Escorca aquest inclòs i pel costat nord fins al camí que s'assenyala gràficament.

4. Principals mesures de protecció del bé i del seu entorn

I. Mesures de protecció del propi bé:

Pel que fa a l'immoble: com ja s'ha indicat al llarg del text, es tracta d'un conjunt complex, prou ampli i amb prou peculiaritats, que en principi només hauria de ser objecte d'obres de conservació i de restauració. Aquest conjunt s'ha d'entendre tot ell com una unitat. Una actuació que no parteixi d'aquesta base serà sempre parcial i anirà en contra de la conservació del conjunt.

Tal i com també es desprèn de l'exposat fins ara, degut a l'elevat grau de conservació tant tipològic com d'elements i materials que s'ha donat en aquest convent, qualsevol obra de intervenció haurà de ser molt acurada i altament respectuosa amb les preexistències. Les intervencions haurien de ser les mínimes necessàries per a la bona conservació del conjunt sense descuidar els aspectes d'habitabilitat en aquelles zones destinades a tal efecte.

És obvi doncs, que s'haurà de conservar la configuració general de tot el conjunt entès de forma unitària. No només la configuració volumètrica i d'espais i de relació entre construït i espai lliure sinó també els aspectes més concrets de cada cas, materials tècniques constructives, etc.

Aquesta lectura unitària ha d'estendre's també al tractament dels tancaments del recinte conventual per la seva part exterior, i entendre que aquests formen part del conjunt conventual.

II. Mesures de protecció de l'entorn:

En primer lloc, amb la delimitació d'aquest entorn de protecció es pretén una protecció física del monument, la qual anirà des dels aspectes més constructius o estructurals fins a aquells més estètics. En aquest sentit es pot assenyalar per exemple, que el tractament dels vials i dels espais lliures perimetrals a les tanques i murs exteriors del convent ha de ser integrat amb aquest i ha d'evitar l'augment de la possibilitat d'humitats d'ascensió per capilaritat. En aquest sentit també, les edificacions amb façana pel carrer Ramon y Cajal confronten amb la tanca del convent pel seu costat de ponent. En aquesta franja també s'hauran d'evitar problemes d'humitat i d'intervencions en aquesta tanca, així mateix s'haurà d'evitar l'existència d'adossaments per aquesta banda, tant pel que fa a noves construccions com també s'haurà de procurar la desaparició de construccions auxiliars adossades.

L'altre de les funcions principals d'aquest entorn de protecció és la preservació de les visuals més importants, en aquest cas no tant des del monument, sinó les que del monument es pugui tenir, per això, les actuacions en aquesta zona no podran prescindir de tenir en compte els aspectes de millora de la contemplació d'aquest monument i hauran d'estar sempre encaminades a no minvar la contemplació del mateix.

En tot cas, s'haurà d'estar al que assenyala la llei 12/98, del patrimoni històric de les Illes Balears, especialment en els seus articles 4 (col·laboració de l'Església catòlica), 22 i 23 (protecció general dels béns del patrimoni històric i preservació de béns immobles), 26 (deure de conservació), 31 (col·locació d'elements exteriors), 37 (autorització d'obres), 40 (licències) i 41 (criteris d'intervenció en els béns d'interès cultural) i 45 (béns mobles inclosos en un bé d'interès cultural).

5. Altres figures de protecció actualment existents

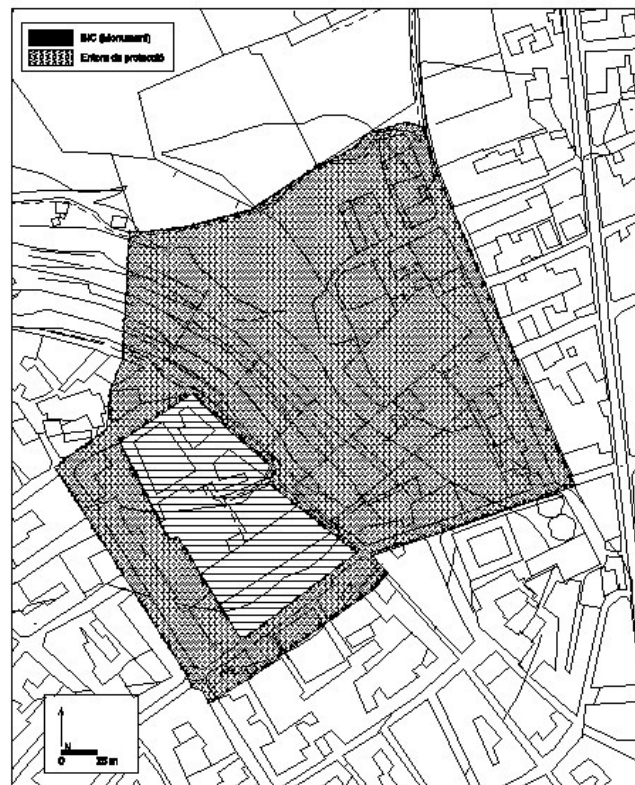
El convent de sant Bartomeu es troba inclòs al Catàleg d'elements d'interès artístic, històric ambiental i patrimoni arquitectònic del terme municipal d'Inca amb la fitxa A-085 i compta amb grau de protecció 1.

L'Orgue de l'interior de l'església fou declarat BIC per acord del Ple del

Consell el 7 de març de 2005.

Annex 2. Planimetria

Convent de Sant Bartomeu - I N CA-

— o —

Num. 11918

Declaració de Bé d'Interès Cultural, amb la categoria de Monument, a favor dels molins d'aigua de la Cala de Banyalbufar.

El Consell de Mallorca en la sessió ordinària del Ple que va tenir lloc el dia 2 d'abril de 2007, adoptà, entre altres, el següent acord:

A la vista que, mitjançant l'acord de data 7 d'abril de 2006, la Comissió Insular d'Ordenació del Territori, Urbanisme i Patrimoni Històric de Mallorca va acordar la incoació de l'expedient de declaració de Bé d'Interès Cultural, amb categoria de Monument, a favor dels molins d'aigua de la cala de Banyalbufar.

A la vista que, mitjançant acord de data 16 de febrer de 2007, la Comissió Insular d'Ordenació del Territori, Urbanisme i Patrimoni Històric de Mallorca va acordar informar favorablement aquest expedient i elevar-lo al Ple del Consell de Mallorca per a la seva declaració.

Atès l'informe jurídic, de data 26 de febrer de 2007, de la Cap de Secció Jurídicoadministrativa del Servei de Patrimoni Històric.

Per tot això, i en virtut del que disposa el Títol I de la Llei 12/1998, de 21 de desembre, del Patrimoni Històric de les Illes Balears, i d'acord amb les competències atribuïdes per la Llei 6/1994, de 13 de desembre, als Consells Insulars en matèria de Patrimoni Històric, i el Reglament Orgànic del Consell de Mallorca, aprovat pel Ple del 8 de març de 2004, aquest President de la Comissió d'Ordenació del Territori, Urbanisme i Patrimoni Històric eleva al Ple la següent proposta d'acord:

I. Declarar com a Bé d'Interès Cultural, amb categoria de Monument, els

molins d'aigua de la Cala de Banyalbufar, la descripció i la delimitació dels quals figura a l'informe tècnic de data 6 de febrer de 2006, que s'adjunta i forma part integrant del present acord.

II. Els efectes d'aquesta declaració són els que genèricament estableix la Llei 12/1998, de 21 de desembre, del Patrimoni Històric de les Illes Balears i la normativa concordant.

III. Notificar aquesta resolució als interessats, a l'Ajuntament de Banyalbufar i al Govern de les Illes Balears.

IV. Publicar aquest acord de declaració al Butlletí Oficial de les Illes Balears, i en el Boletín Oficial del Estado i anotar-ho al Registre Insular de Béns d'Interès Cultural i comunicar-ho al Registre de Béns d'Interès Cultural de les Illes Balears per tal que es procedeixi a la seva inscripció, i a la vegada comunicu al Registre General de Béns d'Interès Cultural de l'Estat les inscripcions i anotacions que es realitzin.

Contra aquest acord que esgota la via administrativa es poden interposar, alternativament, els recursos següents:

a) Directament el recurs contenciós administratiu davant el tribunal que resulti competent, en el termini de dos mesos, comptadors a partir del dia següent de la notificació del present acord.

b) El recurs de reposició potestatiu davant l'òrgan que ha dictat aquest acord, el Ple del Consell, en el termini d'un mes, comptador a partir del dia següent de la notificació del present acord. Contra la desestimació expressa del recurs de reposició podrà interposar-se el recurs contenciós administratiu, en el termini de dos mesos, comptadors a partir del dia següent al de la recepció de la desestimació de l'esmentat recurs.

Un cop transcorregut un mes des de la interposició del recurs sense que s'hagi notificat la resolució, podrà interposar-se el recurs contenciós administratiu, contra la desestimació presumpta del recurs de reposició, sense limitació temporal, mentre no hi hagi resolució expressa.

No obstant l'anterior, es pot exercitar, si n'és el cas, qualsevol altre recurs que s'estimi pertinent. Tot això de conformitat amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa i de la Llei 4/1999, de 13 de gener, de modificació de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Palma, 23 de maig de 2007

El secretari general del Consell de Mallorca
Jeroni M. Mas i Rigo

Annex 1 (Es publica com a annex un extracte de l'informe tècnic de data 6 de febrer de 2006. L'informe íntegre a què fa referència l'apartat I de l'acord de declaració, consta a l'expedient administratiu núm. 64/06. Aquest expedient es podrà consultar a les dependències del Servei de Patrimoni Històric (c/ General Riera, 113, 1er. 07010- Palma) per aquells interessats en el procediment i que acreditin aquesta condició, d'acord amb el que disposa l'art. 31 i ss. de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener).

1- Informe tècnic.

Dades sobre el bé.

Denominació general del bé: Molins d'aigua de la Cala de Banyalbufar.

Situació: Cala de Banyalbufar.

Polígon/Parcel·la: 2/133.

Municipi: Banyalbufar.

Cronologia: La seva construcció es remunta a l'època islàmica.

Ús actual: En desús.

Classificació del sòl: Rústic.

Qualificació del sòl: ARIP (Àrea Rural d'Interès Paisatgístic).

2- Descripció de l'estat actual del bé.

Els dos molins es troben situats a diferents alçades en el penya-segat, un per sota del nivell de l'altre. Aquesta peculiar ubicació no és casual, sinó conseqüència del desig dels seus constructors de no restar espai al conreu dels marges i, a més, per possibilitar l'aprofitament de gairebé totes les fonts i excedents d'aigua situats terres amunt.

La identificació de les fonts que nodrien els molins és dubtosa, tot i que cal pensar que la font de la Vila, la font de la Canaleta i el torrent d'en Roig que recull els excedents de la font del Cireral i altres fonts més petites n'eren potencials alimentadors.

Els molins s'han de considerar com una unitat, ja que fan part d'un mateix sistema hidràulic. Tècnicament presenten un mateix tipus d'estructura bàsica, caracteritzada pel cup o dipòsit d'aigua amb la finalitat d'aconseguir la pressió necessària per fer moure el rodet. Tot i això, alguns autors consideren que el

molí inferior és de construcció posterior al superior, basant-se en les diferències en l'aparell constructiu.

Han desaparegut els estris de ferro i fusta, conservant-se tan sols part de les moles. També han desaparegut les síquies que abastien ambdós molins.

L'accés als molins es pot fer per una escala, d'estrets escalons de pedra, recentment rehabilitada i que comença a la vora del caminó que condueix a la cala. Aquesta baixada arriba fins a la mar, tot i que actualment és del tot desaconsellable pel mal estat del conjunt.

- Bassa:

El regulador de l'entrada de l'aigua al cup dels dos molins fou una bassa situada a la part superior del conjunt.

Dita bassa, on s'emmagatzemava l'aigua, desaparegué al començament del segle XX quan s'omplí de terra per ampliar la marjada de conreu. En canvi, s'ha conservat un safareig que abastia la bassa; està situat a uns dos-cents metres del conjunt dels molins, a la vora mateix del torrent d'en Roig. Té una capacitat d'uns 850 metres cúbics i una sola entrada d'aigua, on conflueixen dues sèquies diferents provinents de captacions subterrànies.

- Molí superior:

Cup

Presenta un cup característic, dipòsit en forma de torre troncocònica, on s'acumulava l'aigua per tal d'aconseguir la pressió suficient per posar en funcionament la roda que movia les moles.

El cup fa sis metres d'alçària fins a la sortida al carcavà i rebia l'aigua a través d'una conducció de 80 cm. d'alçada i 35 cm. d'amplada. Podia contenir aproximadament uns 12 metres cúbics d'aigua.

Està construït a base de pedres sense tallar i amb argamassa i conserva gran part d'un arrebossat exterior.

L'entrada d'aigua al carcavà, cavitat dins la qual es movia la roda i queia l'aigua, es troba al costat dret, de tal manera que el rodet devia girar en el sentit de les agulles del rellotge. Es conserva el forat vertical que allotjava l'engegador, element que servia per obrir el pas de l'aigua dins del carcavà des de la sala de moles.

Casal o obrador

Les moles estaven situades a l'obrador o casal, un edifici rectangular que es troba amarrat al roquissam, entre el molí superior i l'inferior.

L'obra exterior és feta a base de pedres sense tallar i argamassa; la seva única cantonada apareix reforçada amb carreus tallats més grans.

L'interior del casal presenta zones fetes amb lloses de pedres i, a la paret del fons, altres zones fetes amb pedres sense tallar, cosa que fa pensar que va sofrir alguna reforma.

L'entrada es fa mitjançant uns graons, el darrer dels quals queda a la mateixa alçada que la volta que cobreix el carcavà i que, alhora, fa de suport del mecanisme de les moles.

De fet, l'accés estaria al nivell de les moles, on hi hauria un entarimat de fusta que separaria l'espai destinat a les tasques de moltura de l'espai inferior per on s'evacuaria l'aigua.

- Molí inferior:

Cup

Un cop utilitzada l'aigua en el molí superior, era abocada al cup de l'inferior, de dimensions lleugerament menors que el superior, forma troncopiramidal a l'exterior i igualment fet de pedres sense tallar i argamassa, amb un arrebossat que es conserva sols en part. L'interior del cup té uns 7 metres d'alçada i té una capacitat d'uns 15 metres cúbics. Rebia l'aigua a través d'un canal de 37 cm. d'alçada i 30 d'amplada, fet amb carreus grossos tallats, que actua també com a conducte de sortida d'aigües del molí superior.

L'entrada de l'aigua al carcavà es fa pel cantó dret, com en el cas del molí superior. També aquí es conserva el forat de l'engegador.

Casal o obrador

L'obrador en aquest cas també és de planta rectangular però, a diferència del casal del molí superior, no està recolzat en la roca sinó que és exempt.

Presenta teulada d'una vessant i interior amb volta feta a base de lloses planes i argamassa. La paret del fons està davall el cup del molí i es reforça amb dues voltes superposades, una com a coberta del carcavà i suport de les moles i l'altra a sobre de les moles, formant una mena de nínxol.

L'accés es fa per graons paral·lels a la paret exterior del casal que permetien entrar directament a la zona de moltura. Hi hauria també un entarimat de fusta.

Després de passar per aquest segon molí, l'aigua es vessaria al mar.

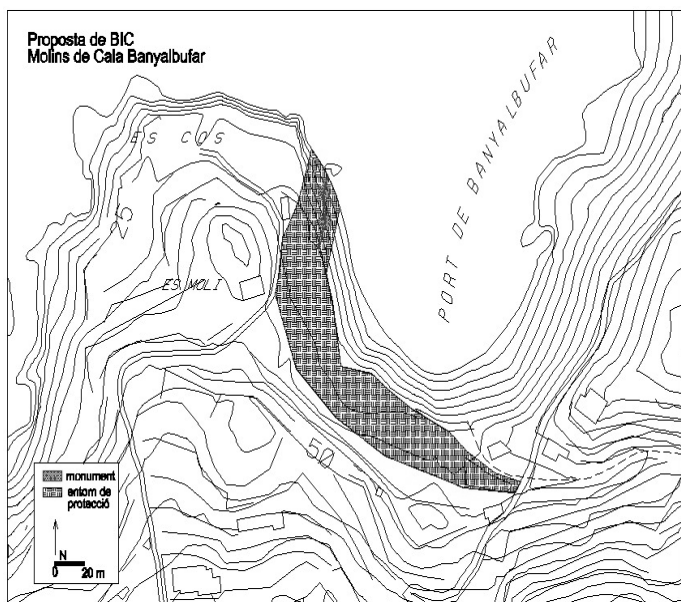
3- Estat de conservació i pautes d'intervenció.

Tot i la proximitat de la mar, el difícil accés als molins ha possibilitat que hagin arribat als nostres dies en un bon estat de conservació i sense modificacions perceptibles de la seva estructura.

Pel que fa als criteris en futures intervencions, s'atendran a l'article 41 de la llei 12/1998 del Patrimoni Històric de les Illes Balears.

S'haurà d'estar al que assenyalava la llei 12/98, del patrimoni històric de les Illes Balears, especialment en els seus articles: article 2 (col·laboració entre les administracions públiques), 3 (col·laboració del particulars), 22 (protecció general dels béns del patrimoni històric), 23 (protecció de béns immobles), 24 (suspensió d'obres), 26 (deure de conservació de béns culturals i catalogats), 27 (incompliment dels deures de conservació), 28 (reparació de danys), 29 (informes i autoritzacions), 36 (planejament urbanístic), 37 (autorització d'obres), 38 (instruments d'ordenació urbanística i mesures de protecció), 39 (plans urbanístics de conjunts històrics), 40 (licències), 41 (criteris d'intervenció), i tot allò resulti d'aplicació del títol IV (patrimoni etnològic).

Annex 2 Planimetria

— o —

Num. 11921

Incoació de l'expedient de declaració de Bé d'Interès Cultural a favor de l'embarcació denominada Alzina.

A la reunió del propassat 20 d'abril de 2007, la Comissió Insular d'Ordenació del Territori, Urbanisme i Patrimoni Històric, sobre l'expedient de referència va acordar el següent:

I. Incoar l'expedient de declaració com a Bé d'Interès Cultural, d'acord amb els articles 7 i següents de la Llei 12/98, de 21 de desembre del Patrimoni Històric de les Illes Balears, a favor de l'embarcació 'Alzina', la descripció de la qual figura a l'informe tècnic de data 10 d'abril de 2007, que s'adjunta i forma part integrant del present acord.

II. L'acord de declaració s'haurà d'adoptar en el termini màxim de vint mesos comptadors des de la data d'iniciació del procediment.

III. Notificar aquesta resolució a l'Associació Amics del Museu Marítim de Mallorca i al Govern de les Illes Balears.

IV. Publicar aquest acord d'incoació al Butlletí Oficial de les Illes Balears, i en el Boletín Oficial del Estado i anotar-ho al Registre Insular de Béns d'Interès Cultural i comunicar-ho al Registre de Béns d'Interès Cultural de les Illes Balears per tal que es procedeixi a la seva inscripció, i a la vegada comunicu al Registre General de Béns d'Interès Cultural de l'Estat les inscripcions i anotacions que es realitzin.

Tot això, de conformitat amb el que estableix l'article 7 i següents reguladors del procediment de declaració de béns d'interès cultural de la Llei

12/1998, de 21 de desembre, del patrimoni històric de les Illes Balears.

A més a més, sense perjudici del tràmit d'audiència als interessats, inclòs l'Ajuntament afectat, previst a l'article 9 de la Llei 12/1998, de 21 de desembre, així com del període d'informació pública, i en definitiva, de la resolució de l'expedient.

El trasllat d'aquest acord es fa a reserva de l'aprovació de l'Acta.

Palma, 25 de maig de 2007

La Secretària de la Comissió Insular d'Ordenació del Territori, Urbanisme i Patrimoni Històric
Apol·lònia Serra Barceló

Annex (Es publica com a annex un extracte de l'informe tècnic de data 10 d'abril de 2007. L'informe íntegre a què fa referència l'apartat I de l'acord d'incoació, consta a l'expedient administratiu núm. 119/07. Aquest expedient es podrà consultar a les dependències del Servei de Patrimoni Històric (c/ General Riera, 113, 1er. 07010- Palma) per aquells interessats en el procediment i que acreditin aquesta condició, d'acord amb el que disposa l'art. 31 i ss. de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener).

1. Dades sobre el bé

Denominació: Embarcació Alzina

Tipus d'embarcació: Llaüt

Matrícula: 7ª-PM-1-1017-91

Mides: 8,45 metres d'eslora (42 pams) i 2,80 metres de màniga

Cronologia: Dècada dels 40 del segle XX

Autor: Dissenyada pel mestre d'aixa Miquel Rosselló Tarrassa, a Cala Rajada

2. Memòria històrica

L'Alzina és una embarcació menor tradicional mallorquina, del tipus llaüt, construïda d'acord amb els mètodes habituals entre els mestres d'aixa de Mallorca dels anys quaranta del segle XX. Fou dissenyada pel mestre d'aixa Miquel Rosselló Tarrassa, 'El Pollenc' a Cala Rajada.

Construïda originàriament per a la pesca, també fou usada com a embarcació de transport de contraban a l'època de l'estraperlo.

Als anys vuitanta del segle XX fou restaurada per a dedicar-la com a embarcació d'esbarjo, essent un exponent de la recuperació de la marina tradicional de Mallorca.

Ja restaurada va participar a l'Exposició Universal de Sevilla de 1992, representant a la marina tradicional de Mallorca. A més, des de llavors, ha participat habitualment a les regates i trobades de vela llatina que s'han celebrat a l'illa en els darrers anys.

L'embarcació és propietat de l'Associació d'Amics del Museu Marítim de Mallorca, havent estat adquirida per aquesta entitat a través de la cessió per a fins culturals.

3. Memòria descriptiva

Es tracta d'una embarcació de fusta del tipus llaüt, de petita eslora. És una embarcació de poc tonatge, originalment dissenyada per a la pesca i el cabotatge.

Ha mantingut intactes les seves línies de la navegació a vela.

Manté els registres propis de les embarcacions tradicionals, tant a les seves línies com a la seva arboradura. L'arboradura és polivalent, ja que pot aparellar tant el trinquet major com la mitjana.

4. Estat actual de conservació

Malgrat els seus canvis d'ús, l'Alzina ha mantingut les característiques formals i els registres originaris de les embarcacions tradicionals de Mallorca.

La restauració del final dels anys vuitanta, realitzada per Antoni Catany, Lluc Tomàs i Macià Clar, va suposar la recuperació de l'embarcació en tota la seva arboradura original i estris.

En l'actualitat, l'Alzina es troba en procés de restauració a l'Escola de Mestres d'Aixa del Departament de Medi Ambient i Natura del Consell de Mallorca.

El destí que pretén donar-li l'Associació d'Amics del Museu Marítim després de la seva recuperació serà cultural i públic, relacionat amb la recuperació de les línies de la navegació a vela i l'ensenyament de marina tradicional.

5. Principals mesures de protecció

S'haurà de comunicar a l'administració competent en matèria de patrimoni històric qualsevol canvi en la ubicació habitual de l'embarcació, així com